

IRODALOM FEKETE ÉS FEHÉR EN

Irodalmi és kulturális folyóirat

Pável (Colton) István otthonában

PÁVEL (COLTON) ISTVÁN VERSEI, SZILÁNKJAI

A Vizuális Pedagógiai Műhely kiadványa – 2019/03. szám

PÁVEL (COLTON) ISTVÁN BEMUTATKOZÁSA

Mivel magamról - Pável (Colton) Istvánról - a szükséges mértékben írtam az előző folyóiratban, most inkább e kötet összeállításának okait említem meg, bízva abban, hogy ez is sok mindent elárul majd rólam!

A versekben lényegileg ritmosos szavak halmaza fejezi ki - formai kötöttségekkel, vagy azok nélkül - a megkívánt tartalmat! A versfejlődés során kiderült, hogy formai kötöttségek nélkül is lehetséges ritmosos, dallamos írások összeállítása, ezért is alakultak ki korunkra - a korábban alkalmazott kötöttségek alig érezhetővé sorvadó előírásai mellett - a szabadversek. Ezek bátran, nem csupán tessék-lássék alapon, nemet mondtak a kialakult formák bármilyen alkalmazására. Napjainkra, a feldolgozhatatlan információáradatot ránk zúdító világban, szinte a nullára csökkent a művészetek feladata a tudás terjesztésében. Emellett az érzelmek gyakran igénytelenné formált megfogalmazása és a mások érzelmei iránt táplált közönyünk alaposan megtépázta az érzelmek értékét! Innen eredt a gondolat, hogy nem értelmi vagy érzelmi alapon hozzunk létre formához nem kötött, mégis ritmosos szabadverseket. Ezek alkotják a folyóiratban található szabadverseimet! E szerint készültek a másik összetevők: a rövidebb változatú, az általam szilánknak nevezett cím nélküli írások is! Mivel a versekkel szemben támasztott igények ezek miatt megváltoztak, napjaink költőinek, ha össze akarja vetni tudását a régi korok költőivel, egyetlen lehetősége, hogy írjon néhány verset az azok által alkalmazott formai kötöttségek megtartásával.

Ezzel fel is soroltam az okokat, amiért a kiadvány hagyományos formájú (hexameter, disztichon, „Chevy-chase”, valamint magyaros vagy ütemhangsúlyos), játékos hangvételi szabadverseket és szilánkokat is tartalmaz. Úgy gondoltam, a három összetevő megfér egymás mellett, mert összeköti őket a versek elengedhetetlenül fontos ritmusvilága. Mivel a szilánkok összeállításánál figyelembe kellett venni a letűnt kor egyéb megszokásait, ezért ide a korunkat, személyiségemet kevésbé tükröző „kislányosabb” témájú írások kerültek beválogatásra! Terveim szerint a „felnöttebb” szilánkok egy későbbi válogatásban kapnak majd helyet.

Tisztelettel, kellemes olvasást kívánva:

Pável (Colton) István

PÁVEL (COLTON) ISTVÁN VERSEI, SZILÁNKJAI

Ő(s)z

mint fiatal buta őzsuta kit fura ébredező ér-
zés űz hajt tova óh hova már a szem el nem is érhet
nem csoda úgy iramodsz oda hol a kevély lehetőség
vár hiszen árthat a sors de a rossz soha meg nem igazhet

furcsa a helyzet az ember a vesztes a harcban eleshet
gyakran a legszebb perced is éget a földön akarha-
tod másképpen mégis csak ha magasba emelkedsz
fel fel amíg csonkának tűnik a börtön alakja

múlik a félelem érdes mérge a bőrödön érzed
hogy nem is fájón teljesedik be a végtelen álom
megküzdhetsz a sötét vad erőkkkel rögtönözéssel
élve a béred az életed éke ha végre belátod

már hol a bántó nappalok ártó gondolatokkal az elmén-
ket menekülni tanítják rossz hely az ott nem eléggé
fontos a béke ne tévedj mert valahol van a nem lét-
nek kijelölt pici kezdete hol jön a hirtelen élmény

nos pont most lépsz rajta te át kegyesen kecsesen nincs -
visszafelé út döbbsz meg hisz ténylegesen ér-
zed hogy a sárgás barna levél amely oly mereven ring
még az idén az avarba lehull és vértelen elvész

mint a remény mit az élő hordoz zord kebelében
éledező szép múltba tekintő képek igent re-
gélő hangjai nélkül szétomló keveréke
múltnak a holnap az emlékek felidézgetik egyre-

-másra az érzést szép szeme fényét azt amiért még-
is szabad érdemes ártó szándékkal teli korban
őzikeként menekülni remélve a hajnali békét
míg teheted de az őszi avarban elfedi gyorsan

lépted az élted a múltad a sors míg nem marad úgysem
más nemes érző lelkekből csak egy elsuhanó árny
hóna alatt viszi bűneidet majd megszabadulsz e
sok kinnal teli léttől végzeted ez buta jószág

oo

Oly komor ma a komorna, pedig jó volna, ha lábamhoz omolna!

oo

Megjelent a slágerlista, első helyen Pável Pista.

oo

A sóder állja, hogy a kőműves rostálja, míg tele lesz a rossz tála.

oo

Ma a nagy vén kandúrja ráugrott egy őszes úrra, hogy a haját össze-
túrja.

oo

Kacat

derék tehén tényleg nem élhet saját helyén
ezért messzire szalad oda hol a ramatyra kavart
kétheti bérleti zavar el sosem érheti
csak egy nagy halom avas kacatszavam maradt
a kitúrt szegény szeméthegy helyén
vetkezve méreget mérgesen éled fel szégyenem
pont olyan jó csapda mint megemelt hósapka
a vakondlyuk felett pompázva magasló hegyen
lehet nem ismerem jól még a trendit
hisz végül is nyakló nélkül nem nyakaltam brandyt

oo
Akkor fájdul meg a fejem, ha meghallgatom, mit mond nejem.

oo
Mefogtam a dobverőket, aztán messze dobtam őket.

oo
Ég veled, te végtelen tehetségtelen!

oo
Én, ha bírnám, megmenteném most az irhám!

oo
Habár férjem az idősebb, de azért ő sem egy idős eb.

oo

Disztichon

Nem tudom én, hogy mért ver a múltnak a lázas erélye.

Méreg az ételben? Jó, ha vigyáz, aki él.

Fenn lobogó, bús máglya az éhség. Most veszem észre,

biztat a gyomrom, hogy: Hidd el, a gyáva, ki fél!

oo

Mert fáj sérülése és zavarja szédülése, azért furcsa e vén ülése.

oo

Továtűnik majd a bája, ha elfogy gubája, hirtelen mindenki rájön, meny-nyire utálja!

oo

Rendben, ahogy kiderült, maga már ült! De miért oly elvetemült?

oo

Túllépett minden normát, amikor velem reszeltetett tormát!

oo

Szegény védekező tervező a bíróságon állva, ítéletre várva, így füstölög magában: Ember tervez, Isten végez. Azért mégis rémes, hogy a hidak élete oly szörnyen véges!

oo

Hagyomány

Ujjé eljött az új év
 semmi nem változott csak egy hegy rám omlott
 nőtt egy új hagyomány srácomnak adom át
 akár a nagy dohányt vagy egy szép adományt
 a vértelen életben nem lehet véletlen
 majd ő is a lutrin a rövidet húzza
 és megbukik újra akár az apja tőlem ezt kapja
 nem távoli nyaralót inkább a kanyarót meg lehet szokni
 családom zokni hisz nem tudunk lopni
 egy szép napot kívánós magamnak
 mint egy nincstelen gazdag elmével megáldott madzag-
 gal kötöm az ebet a lepényhez vagyis a tehénhez
 ha élvezed ne éhez estére te vérezd ősszel az erényed
 viszi az enyészet de ennyi már elég lesz
 hisz versemmel leégtem egészen ezen nem segíthet vegyészet
 vagy egy más vezérelv mi más útra vezérel
 sanda nyakamban hordom a temérdek egészet

oo

Ha csak egyetlen ruhám van, hogyan öltözzek rétegesen?

oo

Mikor rájön fene kedve, akkor rám tör fenekedve.

oo

Elfogadja a tele kezét ez a sok kis felekezet!

oo

Az utókorhoz

Kései kornak vándora, hozzád címzem e kerget
 versem, benne ezer mánész* számít figyelemre.
 Onnan küldöm az izzó hírt, hol a hajnali szélben
 elhal az éjszaka halk szava, lángol az új nap az égen.

Pár lila tátika illata hirdeti, ékes a reggel,
míg rendőrök töltött fegyvere őrzi a rendet.
Őzikelábon futnak az őrült percek, a nász vár,
hogyha ma görcsösen összeborulnak a testek a járdán.

Asztali gépcsoda: százezer ember jár fel a netre!
Nézz oda, tétova térdei rogyva, de lépked a gyermek!
Ám egyszer felnő, és eljön a fény kora, szép lesz!
Mint zöld búza a magból, múltból sarjad az élet.

Emberi sorsoknak fonalát párkák keze tartja.
Ármány és kéj, végképp széttép Morta** hatalma.
Meztelen érkezem egyszer Elízium*** árny mezejére,
lépteim ernyedte hangjai kérnek még ezer évet!

Bár hagyatékom nem lesz zord ércnél maradandóbb,
rímeim éhes garmada kongat néma harangot.
Kis levelemben temetve egy apró disztichon ül meg,
mennyit is érek e földön, majd ebből kiderülhet:

```` Félhet az ember az elmúlástól, mégis az élet  
`````````` szab ki oly álnok adót, hogy belerokkan a váll.  
```` Lassan a testem a kortól görnyed, szép, igaz énem  
`````````` végül a mennyre talál, míg totyog okkal a láb.

Társam a létben a múltból hozta eléd e regélő
lelket a végzet, tiszteld benne az egykori élőt!
Hajdani korba tekintve te már készülsz a jövőre,
és lötytyints egy korty óbort értem le a földre!

Meqi.:

* manes (lat.): A rómaiak hitték, hogy az elhunytak lelke nem szakad el teljesen sem a testétől, sem a helytől, ahol élt.

** Morta (lat.): az egyik Párka, sorsistennő. Ő vágja el az emberi élet fonalát.

*** Elízium: az ókori görög mitológiában az üdvözültelek árnyainak tartózkodási helyének latin neve.

oo

Belátom, bármily bátor a félkarú navigátor, a vízben mégis megeszi egy gyáva aligátor!

oo

Olyan szép az ovis nagy szerelem, ezért a rolleredet szétszerelem!

oo

Komák, hiába kelünk fel korán, ha nem jár érte több dohány!

oo

adósod maradtam (játszom a szavakkal)

nos jó hát sőt vegyen az ki teheti mivel épp temetik a mellsőt
sőt az oldalsók mellett sem áll most rendőr vagy festői testőr
meddő vágyam ugyancsak megdőlt
mert görbe tör nyele jól remeg
merevvé vált szemem gyönyörre éhes ékes üregében
ám álnok barátom valóban belátom mindaz csak rossz álom
hogy tavasszal sok daccal telt meg egy arasszal
amíg itt híggá vált agyaddal haraggal kongatott haranggal
bódít egy várandós kancsal angyal
adósod maradtam értelmes szavammal

oo

Amíg humorodat kiheverem, a fejem addig ideverem!

oo

Taktikája azon alapuljon, hogy az ellenség előtt lapuljon.

oo

Bűnbánat

Ma már a vágyam árt nekem,
reményem árnyszagú
mezében oly kevély a kéj,
haraggal óv gyanúm.

Bevallhatom ma csendesen,
ha zord kezű, hűvös éj
rabol el, mindenem hagyom,
adom hú bűnömért.

oo

Pont, amikor kenyeret szelek, folyton akkor jönnek rám a szelek!

oo

Veszélyes az ölelése, mert a férje öl meg érte.

oo

Felrobbant a lőszerraktár, ami köré tüzet raktál!

oo

Ha eltalál egy jatagán, a sírban tör rám a magány.

oo

Gulyás

Hallod-e Gyula bár előtted van Gyula a nagyváros
látod hiába átkozod mostoha sorsodat
nem mehetsz oda te soha
de valahol száztagú gulya legel
és juj de sok marha mondja hogy múúú
mára ez adódott az lesz a te dolgod
biciklid tekerve őket megkeressed
és ha előtted áll már a gulyás
belőle főzz mára fűszeres gulyást

oo

Attól mindig a szívem szakad, ha látom, mit az erőszak ad!

oo

Nem is ritka alkalom, hogy ez a nagy farka lop.

oo

Komoly dolog ez a túra, hiszen igen komor hely ez a proszektúra!

oo

Nem baj, hogy a szép képviselőd tavaly óta még viselős?

oo

Születés

Hajnali hús amnézia vonta be szürke zománccal
régén a magzati kort, mikor olcsó létem a Földön,
ébredező terméke egy új és büszke románcnak,
várta a percet, az órát, vajha kinyílna a börtön.

Kis szívem már akkor a bösz csatasorba beállott,
míg a Botalloként elnevezett vezetéken a vérem
csöppnyi tüdöm kikerülve haladt. Más dolga ne fájjon,
jobb úgy! Nem volt tisztem a légzés. Mégis ez éltet!

Mert körülöttem anyámnak érző teste megóvott,
rendesen ellátott mindennel, amit követelhet
- joggal - a szükség. Lám, az idő a nagyúr, keze forró
ígéret, nem hirtelen ébred a vágy! Növekedhet

később gyakran a(-)kár. Szűk lett egyszerre a magzat-
víztenger. Vonzott egy másik, hús szeretettől
duzzadt létforma is. Elkészültem a jajra,
és tűrtem, mint szenved anyám első menetemtől.

Mert e világra a fájdalom ártó mérge a küldő,
úttalan úton a testem elindult. Hívta az élet!
Várta az orvos, a nővér. és már kész is a fürdő
- szólt egy hang. - Mért sírsz úgy? Élvezd, itt van az éden!

Sírtam, mint aki szenved a friss levegőn, ami gyorsan
körbeölelt, a tüdöm is megtelt, szívva magába.
Tudja a kánya a választ! Így jöttünk a világra?
Édesanyák, szemeinkből némán árad a hála.

oo

Kedves doktor néni! Míg a vérnyomásom méri, szabad a szédítően mély dekoltázsát nézni?

oo

A zsúrielnök javaslata, feledjük el, milyen volt a szavatala!

oo

Örök irón

örök az irón én bőrre írom
reszketeg lelkemet felfedve miért is sírok
amikor kész a bátor irokéz mondja a majom néz
úgy kérve majonézt
neki lett keverve a fene megette kedvemet keresve
jött el a feleség az a nagy feneség de benne a fele jég
de ez így felemészt

oo

A siker után, aki - bután - nem utál, az gratulál vagy szalutál.

oo

Amíg fejét haj takarja, jó iramban hajt a karja.

oo

fekete pilóta avagy játék a szavakkal

mióta fekete pilóta szétmállott negrója
naponta megmondja ki az ki régóta megróna
barátom szétázott kabátom homályos nagy átkom
vadmákos susnyákom vajon hol találom
fogyhatna zsírom is amiben bízom is
Istenben emberben elcseszett rendszerben hűlt ki a kedvem itt
indulat nem hevít eszme sem lelkesít valóban az vadít
csupán az eszemen túljárt mosolyom csúcsán nincs ma kín

oo

Szeretem a rendelőt, mert a rendőrök nem lőnek le a rend előtt!

oo

Két hete folyton előcítálja, hogy azt is látta, amint a szép Icával megittam egy kupicával.

oo

Drága Dóra! Vasárnapra virradóra önként mentél be az ólba?

oo

Végzetes szerelem

Szép ez a lány, mosolyában megismertem a mennyet,
mégis az bánt, hogy a tört életemért kapom őt.

oo

Anyu utálja, de az apu állja, hogy a fodrásznő a haját amputálja.

oo

A szépség vizét kiitta. Nincs vita! Legjobb nő itt a Brigittal!

oo

Vitatkozik a két félteke, az emberek még remélnek-e?

oo

Megrengeti a lovagrendet, amit tömzsi lábai közt lenget.

oo

Betlehem

Hahó, mint halandó fajankó,
megtörten haladok gyalog,
a frissen vöröslő hóba büntelen térdeplek nyomot.
Kutatnék szüntelen szégyenlős titkokat;
elveszett kis vonat kiért is tolat,
mit, miért véd szenvedőn sötétre horgolt szemfedő?
Igen, szilárdan hiszem, a megismerés sármos útjának elején járok,
de lököm a vigéc igét; születés, elmúlás: folyékony körforgás!

Mikor rám szól a szokásos átok... Vagy nem is az,
csupán a karácsonyi hangulat, mely agyamban így mulat;
Téged is vár, kis pofám, az utolsó stáció!
Kiemelt nemzedék tagjaként,
századszor add most idő előtt tovább
a nyakadban függő, újulni kész betlehemet,
a parányinak látszó jászolt, benne az ember fiát,
hogy ezentúl utódod harsogjon vivát
a keményre érett, fanyar-édes, isteni dicsőségre!

oo

Vékonyka fénycsóva mutatott a célpontra!

oo

Végre, hogy megéltem, már az álszemérem sem érdem!

oo

Nézem jobbról, nézem balról, mégsem látom meg az okát,
hogy éhesen mért szeressem a politikát?

oo

Az az egyetlen reménye, estére elfogy ellensége kegyetlensége!

oo

Kísértés

negyvenes éveimet taposom régen de a láng már
legbelül úgy elcsendesül ártó nagy melegének
most csak a zord emléke mi éget majd feledékeny
elmém végül már nem is ismeri fel nem a láz vár

és csak a szárnyaim fáradt izmai jelzik a múltban
bírtam az éjben az égben a víg madarakkal a versenyt
állni igaz hogy vinne a szív ma magasba a percek
intenek arra feledjem mert aki fekszik a búban

egy párnán rágódva a tegnapok elfeledendő
ízein már a kaszásnak a csörgő lépteit érzi
míg a pokol vértől maszatos csúf rémei nézik
és kérdik mire vársz te hamis jöjj mert elegendő

még az erőd hogy a földről feltörj jöjj ide várunk
itt közösen fogjuk mi az új szereped kijelölni
tudod nem is árthat a nemlét mert nem lesz kire lőni
majd a haragjának hamis átkát hős ki nem állunk

zúgták lent neked ártani vágó árnyak az úton
úgy hogy tudtad a zajban a lelkedet égetik egyre
tétova csend az a legszebb perceidet élteti benned
jéghideg önmagad árnyát látod társtalanul most

mondd azt már nem is érdemes élnem nézd hamar elmúlt
hű az a nagy tűz hűs ma az érzelem képzeleted már
űz ide hozzánk hogy fáj életed észreveszed tán
úgy vonz téged a csend ami itt lesz és ha ma elfutsz

rémek elég legyen ártó gondolatokkal az énem
mérgezitek ti amíg magam is rút fényeitekben
látom a helyzetemet rágós csúf tényeitek nem
pontos tükrei múlnak a sorsnak ott van az élet

még ereimben lüktet a vér ami néha az arcom
vonja be pírral még a halál kertjében is élet
ébred ahogy lehet és ez a zord természet igénye
nos nem a képzelet űz velem ártani kész a haragvó

elmét gondolatokkal felkavaró ravaszul bán-
tón kitalált tréfát de valóban igaz megesett egy
özvegy jött talpig feketében nagy szeretettel
és kegyelettel telve jelezve hogy oly makacsul fáj

még a halál de a jól átlátszó topja feszült és
vonzó udvarok szép bimbók kivirulva jelezték
győztes az élet sűgja a lelke furcsa egy emlék
mit felidéz ma az elmém rám várj újra derűs lét

oo

Tényleg nagyon nehéz lehet, hogy elfeledjed emlékeidet?

oo

Szörnyen rémes, itt hagyva téged szálltak el a gyermekévek!

oo

Nem is ritka alkalom, hogy ez a nagy farka lop.

oo

Rá is ment az eszem erre az eszement SZMSZ-re.

oo

Új hangafű ez mákvilág

nem virág új hangafű ez mákvilág
a tévedés kizárt drága az áram
ez enyém sem olcsóbb a jóból
nem jött ez jókor hiszen épp újráz
a drótom ma pont úgy ráz mint pénteken
kérdi a félteke mért eke ezért mást vesztek-e
persze ha remélek addig majd megélek
mint drága jó megkapott lázadó ház adó-s
nem egy de két "s" fizess ha nincs hited innen már szimpla "s"
csak bölints és mondj igent széttörve végzetes négyzetes falad
mára más már nem marad
ám ez így előkelő mert ez itt lüktető előtető
majd aláhúdom a kertet a szentet ha szenvedsz
lesz nedves a vermed mi eddig is termett
azt kell eltenned máshova kedves akkor más szenved

te csak szedjed az epret ha jó lesz a kedved
hagyd el az almot csak magadat hajtod
bizony az bajt hoz nem veszem zokon
hiszen az egyszeregy tönkremegy
ha megszeled kenyered nyeled
s így elnyered hogy egyedül leéld a holnapod felét

oo

Az jut eszembe róla, hogy a stóla kint maradt a tyúkólban.

oo

Ahogy mormolom a rigmust, zavar engem a rossz ritmus.

oo

Mivel a testvérpár is iker, nem marad el a biztos siker.

oo

Elveszett szüzesség

Szűzi szemérmed fényes igézet, a szégyened, édes,
véglegesen tovatűnt. Mért hiszem azt, hogy ez bűn?

oo

Azok bizony meggyötörnek, akik kerék közé törnek.

oo

Erős volt a vezér teste, neje mégis megviselte estel!

oo

Eljött ím a nemek kora, amit kívánsz, nem ekkora.

oo

Kiegyezés

penészes ocsú közé hintett ingyenes búcsúcsók
útszélen felejtett nehezen lefejtett talányos talárom
én az igazság ideges harciosa fizetek sarcot a
fejemre vésett végtelen kéknék

a szűk rostán kihullva zsíromban pirulva
kezemben tartom a pirulát
mi tépetten űz vissza
korunk kacéran örvénylő forgatagához,
később a valóság falánál térdemre esve esdeklek
nesztek ez kellett nekem az ügyes üveges skótnak
romlott spóráim hiába szórtam az egyhelyben totyogó folyóba
évek óta más már a nóta
hol sikk még a klasszikus ott a juss már a múltunk
az óraműnek torka jégbe hűtve a kanyarba ülve
ne csak mint Malvin az első randin Pista te is úgy dűlj be
monoton mormolom parancsom magamnak
néha még gyalázom nekem is lehet a többihez öntve
egy hamis emlékkönyvbe

oo

Azért kapott tevéim léket, mert felidéztem szép emléked.

oo

A bölcs mindig hagyja, hogy más a gesztenyét neki kikaparja!

oo

Azt mondja a logaritmus, állandóan lóg a ritmus.

oo

A pipi pere a pipere? Érti-e, mi az a létige?

oo

Álnok álmok, átok rátok!

oo

Nyári magány

vonz ez a nyári magány tavi békák éneke szól most
mollban a lelkem a hajnali békét szívja magába
míg üzen órák óta a láz és érzem a forró
éjben a vágyat amit nagy néha kibírhat az árva

csillagok fénye ma éget mint pici szúnyogok önző
csókja de viszket a jelzés ők élnek lehet újra
nem jön el értem e percek régen bús mohot őrző
illata már nos a sors oly jól kikeverte e furcsa

hangulatot nem távoli izzó fénye elrévedt
énem a földre lehozza a fák közt rám tör eléri
két szememet heve hallani vélem ej érzed-e végre
béred elég lesz kérdezi egyre de lám jön egy égi

jel kín ébred a gyenge fuvallat hozza a fájó
lángot az érzést elmúlik túl gyorsan a földön
minden szépség hajt az erőm győzz mondja a táj ó
jól tudom én van időm lelkem köti dolga a röghöz

oo

Tétova ötös fogat lassan tolat, nem úgy, mint egy sebes vonat.
Nem is tudom, ugyan hogyan, mégis kiverte a fogam.

oo

Mióta megmutattam fennen szárnyaló szerelmemet,
nem tudom, hogyan lehet, azóta egyfolytában, mindig nevetsz!

oo

Utált főnököm nem várt bukásán mélyen megrendültem,
majd boldogan üres székébe ültem.

oo

Az csak hanta

Az csak hanta hogy hagyta hogy a gyanta gyógyírt adjon a bajra
bár ő nem rózsaboltos ám az a rozsdafoltos
vasmacska kacska mancsa még nincs is rajta
nagy baj ha a bágyadt tag állva hagy
vagy maradok vagy megyek

de nem eszem veletek tovább a sovány tokát
a vágó lejár az ész meg árt
ha nem fogod vissza a szád
pont úgy járatod mint a MÁV
a sok rég bezáratott járatot
ravasz szavad árad a szélben
melletted éppen szépen zenélnek
de mégsem veszed azt észre lassan vége a télnek
ők azért félnek mert naponta sánta lábadra lépnek
mintha a kanmacska nagy farka lengene délben a széfben
ha újra fújna a fényes szél vagy szelek
nekem tök mindegy lehet e hat hét
körülöttem szeméthegek nőnek az égig a kékig
én is hiszem elmúlt a szép is
a fiú mára már vén lett megette száz év a kenyere javát
de nem hallod mégsem nyekergő szavát
így nem is érted az új idők dalát

oo

Tudod, fiam, az nekem mindig sokba kerül, ha felmerül, hogy tetteidért
keveset ülj.

oo

Ez a híres párbajhős, este egy csendes bárban bög.

oo

Hiába mondom, úgysem érti, hogy ez személyiségjogát sérti.

oo

Változás

A változás, ha erre jár,
az ajtónkon belép,
halk hangja sincs, ránk nem tekint,
nem kéri, hogy: megérts!

Mert ő az úr, ez nem vitás,
az ember gyöngé lény,
ha álmodik, csak elbukik,
bölcsebb, ha nem remél.

oo

Nagyon köszönöm, hogy mosolyod átüt a közönyön.

oo

A sebész úgy ismeri a szakmáját, hogy csukott szemmel operálja felesége szeretője rossz máját.

oo

Azért került puskavégre, mert átkozódva tört az égre.

oo

Új évről disztichonban

Ónos eső ont könnyet, hűvös a szél, jön az éjféli,
vége az évnek, még várhat a durva halál!

oo

Oly sok ember irigy rám, mert alkatom filigrán!

oo

Én, a gyáva? Az úttest makadámja a kezembe akadt mámal!

oo

Ránk szakadtak ordas eszmék, innen folytasd most a leckét!

oo

Legyen végre béke, esténként én ezért hullok térdre!

oo

Száll a madár ágról ágra, a rossz kislány meg ágyról ágyra.

oo

Azt mondta rá, rövid, tömör. Engem meg a kétség gyötör. Talán látta,
vagy e nélkül is kitalálta?

oo

Ébredés

Sokszor megtörtént már ó az a nagy csoda, rám szólt
mérgesen ébresztőórám: ébredj fel! A vádlón,
durván, foghegyről odavágott hang, a parancs fájt.
Míg engedelmes agyam, mint unt termés a narancsfát,
könnyen, búcsú nélkül hagyja el álmaim édes
nektárt kínáló erdejét. Kín, spártai élet,
mint keserű forrás vize árad a sírva köszöntő
értelem, ébredek. Ármány foszt meg a tiszta örömtől.
Nézd, a napok unalomtól terhes súlya alatt én
görnyedek. Árt minden nap. Álmom, csak te maradj még!

oo

Megspórolom a menetdíjam, ha az ellenőrre fogom íjam!

oo

Addig iszom, míg elmúlik az iszony, ha a tükörbe nézve magamat szem-
lélem.

oo

Ág(y)rólszakadt

Ág(y)rólszakadt menyecske rám tekintett nevetve,
a vezéresküt letette, jött a fránya legyecske,
nem illett, de megtette, száját húzva lenyelte.

oo

Az, az iruló-piruló, csak nem hazaáruló?

oo

Olyan ez az irokéz, mint egy verset író kéz!

oo

Az összefüggés bár okozati, de egy jó zsarú sem bogozza ki.

oo

Kései szerelem

Hősi eréllyel támad a végzet, a lelkem elégve.
Kínoz a régi szerelmek elűzött íze. Nem értett,
fáradt vándor a lélek e földön. Az élet egy árnyék.
Rémes, az érzelem ártó, gaz, sunyi mérge eláll, és
túnt érzéseim óvó leple ma féltve takarja.
Téved az ébredező szerelem, ha a végem akarja.

oo

Átlátok az örök ködön, veled én nem közösködöm.

oo

Úgy reméltem, eljön végre a gyönyörű, szép világbéke!

oo

Fél Jankó

izgő-mozgó csíkos dongó fájón kongó megfejt hordón
nem fél Jankó hiszen egy cseppnyi tör illetve meggylikőr
lapul meg ujjhegyén habár pár új hegy felmered
újra azt sűgva juss fel a csúcsra
ha ezt te nem teszed mert nem mered délután négyre
elmegyek veled a jégre hiába sértesz el mégsem érhetsz
nem érted lépek a fékre míg bánatos fecskédnek megfejem frakkját
fájhat a lábad ha harcsa esetleg rája
ejtem a vádat egy párat
hallgasd csak Jankó frankón melletted ordít a lódító fordító
vigyázz magadra lányom kihűl az álmod mi tegnap még lángolt
kolbászt ettem vesztetre mi szól de inkább szolmizálj
szó mi fá-vá érett a vessző én eddig is mertem így jól telimertem
a legszebb vedret tettem a szegre
holnap a lelkemnek jobbik fele majd jobbít
lesz akkor nyolc bit és győz majd a vakhit ordít a baksis
Te engem hagyj itt!

oo

Azt mondta az öreg csóka, ezt a százast ő nem csórtal!

oo

Tudom, fájó tévedés, de dolgoznod kell a béredért!

oo

A versírást ma befejeztem, mert holnap engem lefejeznek.

oo

A tavalyi szárazságban megbotlottam egy száraz ágban, amit két éve
egy furcsa lázban, magam alatt jól kivágtam.

oo

Őrült verseny avagy Még mindig savanyú a szőlő

úgy az első ér célba ha(-)mar(-)ha a második állva
nézi a versenyt míg csöpp agya felveti hogy
vaj' mért vágat a küzdő csak nem várja a párja
vagy hamis érméért vágya elkergeti most

oo

Mint egy úr, én is délig henyélek, a segélyből úgysis megélek!

oo

Szánakozva nézem Izsákot, mily nehezen cipeli a teli zsákot!

oo

Azért, hogy jobban becsüljön, értem legalább két évet üljön!

oo

Szonja szomja

mintha csak okoskodna
oly elgondolkozva mondja Szonja
ha nem lenne hajam már özvegyi kontyba fonva
úgy ahogy szoktam
ahogy a kis boci szopna

vágyam úgy kitárulkozna
egy merész álmatlan éjjel hiába reméltem
hogy reggel jó sereg filigrán huligán hullik rám
mert szédülten bukik rám
mint egy szintiszta alkoholista
egy veder bejegelt szeszre
szédülten folytatja Szonja
hiszen oly komolyan mondja
ím féltérdről szép a remegő győzelem lelke
ha senki sem jönne hozzám ma éjjel
majd saját kezembe helyezem
remegő testem és sorsom
amikor égető gondom magam megoldom.

oo

Ez a hír úgy jobban robban, ha a riporter is összeroppan!

oo

Ha kiderülne panamája, felfedezné, nagy a mája.

oo

Bárhogy bánja a cukrász marcipánja, ízlelőbimbóim cibálja.

oo

Emlék

Szívem még ütemében a régi időket idéző,
jó vad, vérbő táncra ma képes. A széttört
kedve a szárnyát vesztett szürke madárra hasonló.
Már csak a múltja az élete párja, a drága, a vonzó.

Félelem éget, az éjfél nesztelen ül meg a csendben,
mint gejzír, úgy tör fel a sóhaj: rémes a helyzet!
Csendes az ágyam, mégis harcolok égi lidérccel.
Szép szeretőm emléke nyomasztó, fényes ígézet.

oo

Az a kérdés kardinális: Van most rajtad kardigán is?

oo

Hová lett a költő lánglelke? Azt hiszem, a lány lenyelte. Igen ösztönző hatású, ha rád tüzel hat ágyú!

oo

Ma is, mint minden este, szebb jövőt keresve, gyakran néztem fel, fel a magas égre, mikor legyűrt végre a reszkető kezembe merevedett, kokonok borospohár.

oo

Ez a vonzó kóristalány terjeszti a kórt is talán.

oo

Vajon

míg fapados járaton takaros sztyuvi
bágyadtan kéri a jegyet
én felélve vágyamat
várom hogy valaki hathatós választ ad
bármelyik elálló fülembé súgva az őszinte ígét
vajon valamit segít a száz éve égető bajon ha hagyom
hogy a jó forma kis sortra áhító majom
a gyomot a vajon ma irulva-pirulva
zsemlémmel együtt pirítsa nekem
majd azt mint kacsa a nokedlit nyelem
és élvezve eszem ha távolról látom a búcsúzó eszem

oo

Mivel egész életemben bátran mertem, ezt a vödröt telemertem.

oo

Költőcském, szinte ordít, ide hiányzik egy jó rím!

oo

Nemi vágyam, Eszter, apad, mert leállt az esztergapad!

oo

Holnap

Vajon hol vagy hamis holnap
elvesztetted tán a kegyet
hogy valahogy meglehessen
mára szóló menetjegyed

éppen felém akkor talán
hozzám hoznál szeretetet
boldogságot színes álmot
ezekből is pont eleget

ezt ígéred igen régen
talán hinnem mégsem kéne
messze hangzó szép mesédben
könnytől ázott reménységben

ám én soha nem hagyhatom
hogy a napok legyőzzenek
hisz az élet tényleg fényes
értékből szőtt nagy hatalom

oo

Elítélem, hogy mindenki lássa, mennyit ér a pazarlása.

oo

Látják sokan, mint sért eget, mikor ok nélkül sérteget!

oo

Oly nagy bennem a szemérem, milyen hosszú, meg se mérem.

oo

Balul sült el Marci bálja, mert mindenki a haját cibálja.

oo

Ha a hízott honatyákat nézem, felhevül a forró vérem, s előjön a rosz-
szabb énem.

oo

Akarnok szakajtók

Ti, akarnok szakajtók, vajon mit akartok,
ha falakat vakkantott vakajtót vakartok?
Gödörbe görbült, őrült fakardok,
titeket talán a hit tartott vissza,
mintha megfogyott volna a tollban a tinta.
A kapitalista lista tovább is hízna,
de a vesztes már jól paráz', mérgében sem anyáz!
Kihúlt a hitt varázs, nincs rajta durva máz!
Ez ma egy furcsa láz, mi gyengéket aláz(-/...)atosan kérném,
ha merném, a repkényt, az eszmét!
Én sem nézném végét a láncnak.
Vad szelek ráznak, a lázban szenvedek,
azért még elmegyek vadászni!
Mondja a vadászgyík! Jöjjön az apád is!
Matt, remény! Lesz majd az élet szép?
Hinned itt tévedés!
Elhalló távadás, ez egy bús támadás!
Valami baromi ellenszenves nyekken a falon...
Ha most... Abba nem hagyom a dalom!

oo

Bár a lányka a bálban ruhátlan, erkölcsé mégis makulátlan.

oo

Azért lett a nagy malőr, mert a bérgyilkos is amatőr.

oo

Azt hadarja az Amu-darja, hogyha viszket medre alja,
karjaival nem vakarja, csak habjaival felkavarja.

oo

Meg-megállva baktattam Bagdadban, így tisztán láttam, hogy álltak az arabok az ablakban.

oo

Már rég

már rég nem jár érte mell még díjat sem egészen érdemel
ki tudja, új daruként mért emel
a lázas földről föl a megszokott
kopott ruhába öltözött kokott értelem
míg rendőrré avanszált avangárd lámpaként szűkre vált
a tértelen végtelen
mért verném a jövőmet csapra és engedném akár egy pillanatra
hogy egy rém ne én egye a herém
majd felettébb derék vállamra szálljon
és öntelt örömmel a szegedi csillagba zárjon
talán a kerekas rátalál egy másik kútra
mint egy aznapos kapatos egykaros emelő bajnok
én újra és újra fittyet hányok a megunt mélabúra
míg végül hűlt testem
nem ügyelve rendre meghatározott kellemre
ráhajítják egy másik tetemre

oo

A helyzet apropója, hogy nem apró az ő popója

oo

Nem kedves, inkább ellenszenves, ha a kezem munkától enyves.

oo

Furcsa álom, belátom: négy kotlós keltette ki a két tojásom.

oo

Ha te úgy akarod

ha te úgy akarod én nem bánom legyünk
apró harmatcseppek a hajnali mezőn
amelyekből csupán némi pára árad
fújdogál felettük a gyors szárnyú szél

ha te úgy akarod én nem bánom legyünk
sötétbe öltözött sebes viharfelhők
miket rideg sorsuk űzött szélvészként
kerget a hajdani céljuktól messzire

ha te úgy akarod én nem bánom legyünk
a fénytől védő hűvös bárányszerű felhők
egy igen forró nyár vakítón kék egén
tördelve az élet végső üzenetét

meglehet az sem bánt vágyad ha mélyen szánt
egyszer majd felettünk oly nagy úr lesz a setét
azt sem tudva vajon mi maradt belőlünk
ész nélkül üvöltünk olcsó kegyelemért

micsoda karambol tudjuk mi alapból
ismerjük a világ rég megszokott rendjét
bármi mást is húznánk a varázskalapból
mi csupán egyedül semmivé lehetünk

oo

Ha tudnám, hogy az ukrán kislány mért bújt hozzám,
kezem a blúza alá dugnám!

oo

Új tornám jóformán semmit sem deformál e rossz formán.

oo

Tagadás

nem hinném hogy őszre jönne rám a betyár parttalan tagadás
mikor a coltod fogva rám közel a rothadás
mint acélon növekvő korhadás nem céloom céltalan kornyadás
van bennem némi gát mi átszakad ha itt az olvadás

ez oly hatás mit rögtön kiheverek ha fejem ide verem
ebbe a veszekedett bajt hozó véletlenbe'
bízó egyre csak hízó disznó karámba
ha már nem viszketek kívánd hogy így legyen
elmegyek Oránba de ehhez még korán van
táliber máliber ha jól esik válni kell
mint részeges májától igazak álmától
hangos az aréna erénye ott lenni jó tréfa
élveteg nézeted élvezem apró kis bánatát
és önmagát felejtő megejtő tepertő mellé a tekergő eper ló
ha jőni kell hát jőni fog a rendes gyilok
ha a vadszamar már lóként nyihog a nyirok(-)csomó legyet anyává teszek
ujjé megvan az új rém én elfutok előle(g) ez jutott belőlem
de nem vagyok belőve véget ért tévedés véredény mérgezés

oo

Pont akkor fájdul meg a fejed, amikor már majd elmegyek.

oo

Hanta, hogy hagyta, hogy a gyanta gyógyírt adjon a bajra!

oo

Sertésdagadó

nem tagadom csuda jó a sertésdagadó
ragyogó falatok ha kapok mint sertés az ólban dagadok
a hentesnél sorban állok csodára várok a vártán
szédülten látom üres a bukszám te mégis buksz rám
így hát délben ez lesz az ebédem
haldokló reményem súgja ennyi is elég lesz
másnap álom kopjafából rakok majd tüzet
inkább a szüzet űzöm a fűzbe
mily furcsa is lenne ha az ember naponta enne
megjönne kedve ehhez az élethez

vége szerencse kéne elvégre elfogy az étel búcsúzó emléke
leesik ettől mindenki állja ki pontosan látja
ahogy én falnék ha hagyod mint hernyók az eperfalombot
ám nem tudom mindez mitől oly igaz
és mi ad majd vigaszt hazug álmaim
a drága liszt rám kacsint azokat főzve hullhat a könnyem
nincs körte közte közben romokban hever télen az eper
lehetne kórkép de mért én jegyzem le mindezt

oo

Ki látott ily irigyet? Nem ad nekem agyalapi mirigyet!

oo

Arról szól a paláver, hogy mindenki aláver.

oo

Bulvárlap

száz ügyes bulvárlap hurrázva fújja hogy
új lányt kap estére ki ezt kéri vesztére eszmélve
nagy kanok nincs ma tok hatot egy csapásra aláztam
gatyában anyázva gyaláztam
magam vagyok a padon ülök
egyedül közösülök egy eszmével
haldokló reménnyel hiszem ha látom a sikert
már nem tudom mi is kell nekem
csak nézek a lukon keresztül
veszettül unom a banánt pucolva eszem
szent tehén legel a gyepen
fejen állok ha látom átkost az Ákos addig lett becézve
míg elhitte megérte hagyni az életét
micsoda tévedés még egy méhlepényt nevelsz fel belőle
valami megnőne ha nem lenne lelőve
idő előtt főtt szét az élet de jobb volt az nyersen te vesztes

oo

Ím, rém egyszerű ez, Imrém!

oo

Tagadom, hogy én egy fajgyűlölő néger vagyok! Hiszen egész éjjel egy fehérrel feketéztem.

oo

Kissé furcsa hangulatban, négykézlábra állva ugattam.

oo

Újszász

kis apám mi a vád ki kapál nem arat tiarát
nem t'om mi a rák egyen
a bezupált hamis zsugás a druszám
véleg kékre vált érdemérme sem jár érte
mint minden ősem ezen a börtön földön töltöm tollam
meg kell hogy szokjam növekvő szomjam
hordtam míg bele nem roskadt a hátam nem tollas
hiába mondtad szorozzuk nyolccal
legyen a Dunán a dumám a dunnámba dugnám ha tudnám ma
de Újszász már rég nem a miénk
kis anyám mi a nyák ki kaszál az nem lopott Viagrát
miképp a rőzse ég ha száraz az avar
úgy zavar ha látom a megszokott
nyomor nyomul míg bús mogul megül a padban
bármit hagyna a bamba barma meg van ma alázva
ha trágya kerül a mezőre az zöldell
de zöld erdőben jártam a lánggal a lánnyal
a magunk alá gyűrt vággyal nem merünk kezdeni
ha ránk lépnek nyekk belőlünk ennyi lesz
esetleg litván kislány hever a hitvány díván
ez egy nagy örület az élet így rulett

oo

Amatőr költő hiába bánja. Múzsájának nincsen meg a maga bája.

oo

Akkor szép a leányálmod, ha mosolyomat benne látod.

oo

Gyí, kis lovam!

gyí kis lovam hiszen a gyík is rohan
nem csak úgy poroszkál ahogy egy porosz lány
közben a szakállas oszmán rosszlány sasszárnyat nyírogat
az állat tokmány iroda folyton riogat nekem írogat
koravén gavallér hol a vért amely véd
ha eljövünk utolsó vasadért megszűnt a vasedény vele a szép endékás
akármilyen azzal a könnyen levehető ajtóval

oo

X-szer előfordult az a gikszer, hogy ez a mixer rosszul mixelt,
és a pohár mellé spriccelt!

oo

Irén, te szép szirén, Mér' ülsz idén folyton bidén?

oo

Panaszkodik a spion: elszakadt a lampion!

oo

Csupa csúszás, csúsztatás

Haver, ha ver a tél, csúszik a jég,
miképp a tavalyi fizetésemelés.
Oly jó volt, ha lecsúszott olykor pár korsó, mert zsíros az ebéd!
Kókadó elmém, csalóka emlékek! Mi az, hogy ebéd?
Manapság úgy vagyunk, meggárgyult nyúltagyunk,
hazug szavakkal csúsztatunk!
Kész rontás a feltálatlalt megoldás!

Kötés és oldás, még én is csúsztatok,
míg felettem a nagyok, a gazdagok, de gazok!
És mégis... Nekem te bátran mondhatod:
„Ellopva már a hajdani esély, hogy valahogy megélj!”
Még csak nem is cseng hamisan hangom,
amíg laza válaszom adom:
„Ne mondd! Hiszen ez Afrika, hol csak az antilop!”
A becsület kókadttalaján zsibbadtan járva,
hiába vár az árva a piszkos elcsúszásra,
pedig nélküle kék füge, étke az ég füle.
Gázoló gondolat, mostoha mozdonyunk hogy tolat!
Az élet túl drága, olvadó jégpálya, kétszínű, sárga apróban játszva, el-
csúszni kész zárka!
Mégis, konok mód biztatom magam:
„Mindennek ára van, amíg te árva vagy,
a legjobb, ha gyáva vagy, amíg...
Amíg az egekig nem emeled téted!!!”

oo

Asszony! Térden állva kérem, ne légy te a feleségem!

oo

Elfedik a körmondatok, hogy valójában mi volt az ok!

oo

Erre Eszter biztos megneheztel!

oo

Fél térdig kopott

aki fél nem kefél
fél térdemre rákopott vakdolmányt
vad lángon szembesült koholmányt
ez ám egy pocsolyás komoly vád
te ezt rám locsolnád

kivénhedt boszorkány lehetnél
ha holnap megvetnél
miként lány ágyadat
estére vendéged vesztére vajon mit tehetnél
szétázott tésztára rámetélsz
elvesztett munkámat messzire vihetnéd
hogya nem blicceltél
míg ruhádat sliccelték leventék
megették házadat váradat elvették
leszeget fejjeddel reszketeg kedvedet kerested meglelted
ó zsanna micsoda hozsanna ujjonghatsz lesz ma új uzsonna
De ezzel csak elkésző nyugtodat nyújtod ma!

oo

Hangos lesz az osztályterem, ha megint az Oszkárt verem!

oo

Égre-földre esküdözhetsz, a lagzi elől többé nem szöksz meg!

oo

A fene őt is megette, én dolgozom helyettel!

oo

Vágy

Ágyamból rám ragadt vágyamtól oly merész lettem
hogy nyomban levéstem legszebb legyöngyölt tervem
még jóni fogy még jóni kell
egy ujjam vagy egy újabb van benne
ne reszkess most szentem hisz a legszebb egekbe emelhet testem
de mersz-e egy vödörrel örömet adni te tőgyes
ha nem a nagy lakni jampi kéri ezt tőled ne könnyezz
egy átok nagy rakást látok a dombon szédülve ülve
rossz nyüvek düledt szemmel mellettük hegedülnek
Miért is bűn ez, vagy mégsem?

oo

Te sem hiszed, hogy megrúgott a hintalovam, és ettől hullt ki minden fogam!

oo

Csomót keres a kákán, ki sátánt vél a kánkán táncos lányok láttán.

oo

Nem logikus, hogy a függvénytábla periodikus?

oo

Királyi posta

jó volna ha a rossz azért ülne
mert bűne térképként kiterülne
bár a királyi posta rákap a rosszra
a gondot nem a káposztatorzsa hozza
míg a tehén egyén egyre csak henyél
hiába ordítom világba
ne egyél jeget ha ezt teszik veled
míg lehet én nyelem a könnyed
ám nem megy az könnyen
miközben harcosok nyögnek a yardon
egyre azt hallom
az álnok rákod vagyok vagy leszek
ha hagyod az egészet veszni úgy fogsz elesni
hogy békésen térdelsz és nemigen kérded
ki az az álnok ki rád fog egy kardot
tudom a barmot levágják az árvák álarcát lerántják
a legtöbb kisboltot bezárják
Jó sorsunk elúzve, karvalykéz nyúlt be a zsebünkbe!

oo

Öreg néne őzecskéje, rántott füvet főz estére.

oo

Tamara, csókod zamata olyan, mint egy ódon kazamata!

oo

A drága jó kanbulin eltörött a trambulín.

oo

Csak elvétve egy cseh pergése, az eső csepergése.

oo

Véget ért a halottszemle! Kacsintott a halott erre.

oo

Kantáta

Amíg a kantátaszöveget skandálta azt látta
nagy lánya estére térdére esve a kant várja
ám a rusnya Gyurka akkor is tudta a pulya kapuja csúcsra jár
ha az erőmű rúdja rácsap a lúdra
mennyekbe emel fel és megejt a magányos selejttel
de vele én elmegyek
bár mindkettőnk itt marad ha jó egy nő vadkan
lesz ám egy nagy valag haddelhadd
hisz ötőle láthatnám szebbnek a holnapot
mellesleg írjon egy honlapot
hogy megtudja hol vagyok maholnap olvadok
miközben bünt lestek délben a fűn esztek
én pedig füllenem csak máshol füveztek
ám holnap ti tesztek pontot a ragyás olvadásponytyra

oo

Tarka angyal csöppnyi aggyal, ha nem akartad, miért hagytad?

oo

Írt nekem a nyugdíjpénztár: Betelt mára már a létszám.

oo

Vilma! Ez lenne az a klíma, amit ő is vígan kibírna?

oo

Tele lett sok katonanadrág, mert parancsba hiába adták,
senki sem tudta, mi az a hapták.

oo

Táborszernagy

Tegnap este valami hihető válaszfélét keresve
 munkát adtam megpilledt agyamnak
 és elméláztam a szétfolyó énemben
 lopakodó tengeralattjáróként megjelent kérdésen
 vajon milyen szere nagy egy táborszernagnak
 talán az ékszere
 a hamisan kacscintó kék szeme
 netán aranyeres végbele
 de hajnalig egy árva ártatlan választ sem találtam
 az ok persze meglehet ez lehet
 Drága, szép hazámnak már rég nincs tengerel!

oo

Gyűrűd fényes opálja tényleg ösztönöz a lopásra.

oo

Az lesz majd a remek állás, ha rád köszönt a gyermekáldás!

oo

Hogy támadjunk nagy erővel, egy leszerelt haderővel?

oo

Játszom a szavakkal

magamra maradva sem jöhetek könnyedén zavarba
 ekképpen játszom az avarba ejtett épp ezért rejtett
 tünékeny szavakkal
 kaján halál sápad kócos haján
 érte élek és remélek
 mégsem mértem még meg
 mi megy végbe este hétre vagy négyre gyönyörű fejében
 sértve voltam vagy vagyok
 csalóka kókadt angyalok

holdam ma holtan ragyog(-)hat(-) hét vérző poén kér még
egy sárgára érett lapot
hol lopod napod míg fenn ragyog napunk
juj úgy elfogyhatunk vagy hetünk van bőven
kérdem ezt bőszen miközben törtetve törbe
a görbe gödörbe görnyedt álmom
magamra várok úgy kiabálok
mily álnok árok amit én kiások ha ezt ti hagyjátok

oo

Keblemet büszkeség dagasztja, így szigorú fogyókúrámat egész nap
megtartva, három kilót híztam ma.

oo

Egyszer megvalósul minden álma, drága tárgya, ha sok szorgalommal jár
ma iskolába.

oo

Szép lett

Úgy igaz meghalt a kurbliwas hiába hajt ma a turbina
ami nem kék virág haldokló újvilág
eltűnt a gaz igaz ez mégsem ad vigaszt
mélyülő posványban járva a dőre is látja
úgy nő a kára akár a lepcsések szája
mik elnyelik csekélyke pénzét
véreim korgó gyomorral húzzuk fel nekik a házat vagy százat
hogy elférjen bennük a jussunk
mit halott reményért csaltak ki tőlünk
ígérve szebb lesz nekünk a holnapunk
szól a bumm mert valóban szép lett
nekik az éden micsoda érdem érme is járhatna érte
mikor a bajban ők adnak bőszen a fejünkre szarvakat raknak
De meddig leszünk mi bajban?

oo

Ha tetszik a népképviselő, mért nincs rajtad szép népképviselő?

oo

Valahogy úgy van, ezért sok itt a bús arc, mert igen cudar minden kudarc.

oo

Dalárda

az van a nagy sárga dalárda falára írva hogy
„kint a rossz mindig jó minta volt“
magamat biztatom lányomban bízhatom
de elveszik írmagom amíg én így hagyom
szökni a kedvemet jöhet egy rendelet elveszett lelkemet
kosárba fonják még azt sem mondják
nos hát nem kapsz több nospát
ám van itt vadregény talaján kihajtó szenvedés
épp elég csalóka hit remény lejár a bérletem amiatt szenvedek
hogy naponta cselet vetek nektek
Nemigen hiszem, hogy örökké ezt kéne tennem!

oo

Én sem értem, e kisemberben ennyi hülyeség hogyan fér meg!

oo

Nem kell ehhez tenger ész, elég lesz egy tengerész!

oo

Túlélem

Gondokon túljutni képes féregként létéért küzd a merész remény
míg setét mezén
egy torz kép kap naponta sápadtnak látszó esélyt én....
még hiszek a kancsal szava nincs holnapban

hólabda olvad ma
éreznem kéne az eső is kénes és véges
a sérvem gyötör az álom míg lángolva rám ront...
kár hogy nem olcsón fon egy rosszcsont font
sterling ing gatyá és sál
félmarék sár nélkül-ö-zés gondatlan őrzés
ez vajon vakon mindegy míg üres a hasam
a hajnal hasad mint atom
a gond nem járhat magában mert úgy is túl drága
a szemem világa megcsal virágot mutat az élő helyén
halott csók cuppan a kerék a sárban
derékig járva a lányban kár van
a lázas táncban reszketek ezt nektek
Hiszen hiszem, hogy én is bármit túlélék, igen!

oo

Húsz éve még munkáskáder, ma pedig az utcán átver.

oo

A szuperbenzin oktánszáma furcsa ízt ad most a számba.

oo

Azért volt jó a cezúrája, mert jókor tört el a ceruzája!

oo

Kiadó: Vizuális Pedagógiai Műhely BT. (<http://www.vpm.hu>)

Nyomda: Palatia Nyomda és Kiadó Kft, Győr, Viza u. 4-6.

Nyelvi lektor: Kutasi Horváth Katalin

Alapító-főszerkesztő: Baranyai Attila

Szerkesztő: Kutasi Horváth Katalin

Szerkesztőség címe: 8263 Badacsonytördemic, Római út 84.

<http://poeta.hu/feketen-feheren> - [folyoirat@poeta.hu](mailto: folyoirat@poeta.hu)

ISSN 2060-5854



*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*



Pável (Colton) István

*Az Irodalom Fekétén-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*
